

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 3280/28-11-2007

ΑΘΗΝΑΙ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008

Τύποις: Γραφείο Συνόδου Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος (Γ.Ο.Χ.)
Μ. Μπότσαρη 8, 121 31, Περιστέρι.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΝ Ι. ΚΛΗΡΟΝ, ΤΑ ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΛΑΟΝ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

«Δεξιά Κυρίου ἐποίησεν δύναμιν...»

Εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς τῆς γενικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστασίας καὶ ἐπαναστάσεως τῶν πολλῶν κατὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, ἐνέστησαν κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «καιροὶ χαλεποί». «*Ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι*» λέγει ὁ Ἀπόστολος, «*φίλαντοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλόγαθοι, προδότες, προπετεῖς, τετοφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι*», διὰ τὴν συμπληρῶση συμβουλευόντας ὅλους ἡμᾶς : «*καὶ τοὺτους ἀποτρέπου*» (Β΄ Τιμ. 3, 1-5).

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ζῶντες, εἴμεθα ὅλοι μάρτυρες τῆς ἀποθρασύνσεως τοῦ διαβόλου κατὰ τοῦ δικαίου Θεοῦ. Παρακολουθῶμεν καθημερινῶς τὴν ἐξ ἁμαρτιῶν μας καὶ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ συνεχῶς ἐπεκτεινομένην κυριαρχίαν τοῦ ἀντικειμένου ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς ἀνθρωπίνης υπάρξεως καὶ ὁλοκλήρου τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Βλέπομεν ὅλοι γύρω μας νὰ ἐπιδεικνύονται ἀνεπαίσχυντα καὶ νὰ ἐπευφημοῦνται, ἢ ἀλλοτριώσιν, ἢ φθορά, ὁ ἐκφυλισμὸς καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ παρά φύσιν ὡς τοῦ δῆθεν κατὰ φύσιν. Εὐοδοῦται καὶ προτρέπεται ἡ κατ' ἀρχὴν ἀμβλυνσις καὶ ἀκολούθως ἡ καθολικὴ ἀνατροπὴ κάθε ἀρχῆς καὶ ἠθικῆς τάξεως καὶ δικαιοσύνης. Ταῦτα δὲ πάντα ἐν ὀνόματι τῆς προόδου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας.

Ζεῖ ὅμως Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας! Καὶ ἡ Ἐκκλησία Ἰου ἦτις ἐστὶ : «*Στῆλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας*» καθὼς ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος διασαλπίζει, ζεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας, τοῖς Κυριακοῖς στηριζομένη ρήσεσι : «*καὶ Πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*».

Πορεύεται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μέχρι σήμερον ἐν ταπεινώσει καὶ εὐσεβείᾳ τὴν μαρτυρικὴν ὁδὸν Τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἐνῶ τὰ τέκνα Τῆς, κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, «*ὀστερούμενα, θλιβόμενα, κακουχοόμενα*» ἀλλὰ μαρτυρηθέντα διὰ πίστεως «*κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην καὶ ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν...*».

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατῆλθεν ἐπὶ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὁδηγῶν αὐτούς «εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν», δὲν ἔπαυσε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς ἐπιθέσεις καὶ προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἀληθείας

διαβόλου, ὅστις ὡς «ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου» προσπαθεῖ ἀπεγνωσμένως νά ἐκδικηθῆ τόν Ποιητήν καί Δημιουργόν τῶν πάντων Τριαδικόν Θεόν ἡμῶν, διά τῆς κακοποιήσεως ὀλοκλήρου τῆς Θείας Δημιουργίας, ἰδιαιτέρως ὁμῶς τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου.

Σχίσματα, αἰρέσεις, ἀνταρσῖαι, ἀποστασίαι, ὅπου ἀνά τούς αἰῶνας ἐταλαιπώρησαν καί ταλαιπωροῦν τήν Ἐκκλησίαν, εἶναι τά ἐπιτεύγματα τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου, προερχόμενα ἀπό τήν συνεχή κατά τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ πολεμικήν αὐτοῦ μανίαν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Τό «πρῶτο» αὐτό «σχῖσμα» ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ἡ ἀνταρσία καί προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἀποτελεῖ τόν τύπον καί τό πρότυπον κάθε ἐπακολουθήσαντος ἀνά τούς αἰῶνας σχίσματος ἢ ἀποστασίας. Παρόμοιαι κινήσεις καί συμπεριφοραί ἐκδηλώνονται καί πραγματοποιοῦνται συνεχῶς ἀπό τότε μέχρι σήμερον.

Αἱ ἐπτά Ἁγῖαι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, αἱ ἐπί μέρους Πανορθόδοξοι Σύνοδοι καί αἱ λοιπαί Τοπικαί Ὀρθόδοξοι Σύνοδοι, ἀντιμετώπισαν μέ τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τούς ἀνά τούς αἰῶνας μιμητάς τοῦ Ἰούδα τούς διαφόρους αἰρεσιάρχας, καί ἀνήρεσαν ἀποδείξαντες κακοδόξους τύς αὐτῶν αἰρετικῆς διδασκαλίας.

Γνωστικοί, Καθαροί, Νικολαῖται, Ἀρειανοί, Νεστοριανοί, Μονοφυσῖται, Πατροπασχῖται, Μονοθελῆται κ.ἄ. ἕως καί εἰς τάς ἡμέρας μας οἱ Οἰκουμενισταί ἢ οἱ οἰοιδήποτε ἄλλοι ἀρνηταί τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί Ὁμολογίας, ἀποτελοῦν παραδείγματα τῶν ταλαιπωρησάντων τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί σχισάντων τόν ἄρραφον Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ μιμητῶν τοῦ Ἰούδα.

Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου ζεῖ εἰς τούς αἰῶνας!

Καθώς ὁμῶς εἶναι φυσικόν καί αὐτονόητον κάθε ἀναφυομένη αἵρεσις, κάθε ἐκκλησιαστικόν σχῖσμα ἢ διχαστασία θέτει εἰς ἐμπερίστατον κατάστασιν τήν εἰρήνην καί ὁμόνοιαν καί τήν ἐνότητα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ περί Θεοῦ συμφωνία αὐτῶν οἱ ὅποιοι εἶναι εἰλικρινῶς διατεθειμένοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ Ὀρθόδοξος Ὁμολογία τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλεῖται ἀπό τήν διαφωνία καί τόν πόλεμον πού ἐγείρεται ἐκ τῶν μὴ ὀρθοδόξως ὁμολογούντων, δηλαδή τῶν μελῶν ἐκείνων τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὅποιοι αἰφνίς συμπεριφέρονται ὡς μὴ εἰλικρινῶς διατεθειμένοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ, διαφοροποιούμενοι ὡς πρός τήν μέχρι τοῦδε Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν των. Καί καθὼς μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, *«Οὐδέν οὕτως ἰσχυρόν εἰς ὁμόνοιαν τοῖς γνησίσις τά πρός τόν Θεόν, ὡς ἡ περί Θεοῦ συμφωνία. Καί οὐδέν οὕτως ἔτοιμον εἰς διάστασιν ὡς ἡ περί τοῦτο διαφωνία»* (Λόγος ΣΤ' Εἰρηνικός Α').

Ἐνῶ ὁμῶς ἡ Ἐκκλησία δέχεται ἐπιθέσεις καί πλήγματα παρά τῶν ἀρνητῶν τῆς Ἀληθείας, ἐνῶ ἐκ τῶν τέκνων Τῆς πολλοί ἀφίστανται καί ἐκπίπτουν τῆς Ἀληθείας, ἡ ἰδία ὡς Σῶμα Χριστοῦ μένει εἰς τούς αἰῶνας. Κατά δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον: *«πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλενομένη περιγίνεται, ὕβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται, δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν,*

κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· ... παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἠττάται, πυκτεύει ἀλλ' οὐ νικᾶται» (Ὀμλ. Β' Πρὸς Εὐτρόπιον). Ὅχι δὲ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἀγωνίζεται καὶ μετέρχεται κάθε μέσον καὶ καταβάλλει κάθε προσπάθεια ἐπιστροφῆς τῶν πλανηθέντων εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Παραδόσεως Αὐτῆς.

Ταῦτα δὲ πάντα διότι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ μετοχή των εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ Βασιλείαν ὡς καὶ ἡ ἐπισυναγωγή τῶν ἐσκορπισμένων καὶ ἡ ἐπιστροφή τῶν πεπλανημένων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀληθείας, καθὼς, κατὰ τὴν τοῦ Μ. Βασιλείου ἀναφορὰν εἰς τὰς εὐχὰς τῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ Ἐκκλησία προσευχομένη παρακαλεῖ τὸν Θεόν *«... τοὺς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε, τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε, καὶ σύναψον τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ...»*

Τοιοῦτον κλυδωνισμόν ὑπέστη καὶ εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς μας ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ὅταν ἐν ἔτει 1924 τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀκολουθῶς ἄλλα Πατριαρχεῖα καὶ Τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐδέχθησαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου ὡς πρώτου βήματος εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς ἐμπερίστατον κατάστασιν περιελθοῦσα τότε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι, παρέμεινε ὡς γνωστὸν μέχρι τοῦ ἔτους 1935 ἐστερημένη Ὁρθόδοξων Ἐπισκόπων, ἐνῶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν λοιπῶν κληρικῶν αὐτῆς μετὰ πολλῶν μοναχῶν, κυρίως ἐξ Ἁγίου Ὁρους, ἠγωνίζοντο διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τὴν διαφύλαξιν τῶν Πατρῶων Παραδόσεων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1935 διὰ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Καινοτομίας τριῶν Ἀρχιερέων καὶ τῆς ἀποκηρύξεως τῆς Καινοτομίας, ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπανευροῦσα κανονικὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς Τῆς, τὴν θεραπείαν δηλαδὴ τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος καὶ τὴν εἰς Αὐτὴν ἐπιστροφήν τῶν πλανηθέντων, διὰ τῆς ἀποκηρύξεως τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ ἔτος 1937 ὅμως νέον σχῆμα ἐκλυδώνισε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν ὁ Μητροπολίτης πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀνήρесе τὴν ἀρχικὴν ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν του καὶ προέβαλε τὴν περί τοῦ ἐν *«δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ σχίσματος»* κακόδοξον διδασκαλίαν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ νεοημερολογιτικὸν σχῆμα καὶ τὴν νεοημερολογιτικὴν «Ἐκκλησίαν», ἡ ὁποία οὕτω θεωρεῖται κατ' αὐτὴν τὴν θέσιν ἀπλῶς «ὀπόδικος» καὶ οὐχί, ὡς ἐθεωρήθη ἀπ' ἀρχῆς ὑφ' ὄλων τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὡς σχισματικὴ, μεθ' ὄλων τῶν ἐκ τούτου συνεπαγομένων συνεπειῶν.

Κατ' οἰκονομίαν, τὸ ἔτος 1948 ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ματθαῖος ὁ Α', μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἀκάρπους προσπάθειας ἐπανενώσεως ὄλων τῶν ἀκολουθούντων τὸ πατριὸν ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον Ἀρχιερέων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ὁμολογίᾳ, προέβη μόνος εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μεταδίδων τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντας Ἀρχιερεῖς καὶ διατηρῶν οὕτως ἀνόθευτον καὶ ἀκεραία τὴν Ὁρθόδοξον παραδοθεῖσαν πίστιν καὶ

Ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν.

Ἡ ἐπακολουθήσασα ἄδικος πολεμικὴ καὶ αἰ ἀθεολόγητοι ἐπιθέσεις τῶν πεπλανημένων καὶ ἀποσχισθέντων ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς «ὕφ' ἑνός χειροτονίας» Ἐπισκόπων ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἐκλυδώνισεν ἐκ νέου τὴν ἀγωνιζομένην Ἐκκλησίαν.

Ὑπὸ τὴν Ἀρχιερατικὴν ἡγεσία τῶν διαδόχων τοῦ αἰοδίου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τὸ ἔργον Της. Ἀγωνίζεται ἐπίσης πάντοτε διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀποσχισθέντων, πρῶην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, οἱ ὅποιοι ἠρνοῦντο ταύτην, αἰτιώμενοι ἀντικανονικότητα λόγῳ τῆς ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονίας Ἐπισκόπων.

Εἰς αὐτὴν τὴν συνεχῆ προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐπαναγωγῆς δηλαδὴ τῶν πεπλανημένων, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἐλειψαν, Θεοῦ παραχωρήσει, καὶ ἀκατάλληλοι χειρισμοὶ καὶ ἐνέργειαι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Προϊσταμένων καὶ ἀνθρώπινα λάθη ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς γενομένης ἐν ἔτη 1971 χειροθεσίας, ὅταν κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος Συνοδικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἐξ Ἀρχιερέων μετέβη εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἐλθοῦσα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ θέσασα εἰς τὴν Σύνοδον αὐτῶν τὸ αἶτημα ἐξετάσεως καὶ κρίσεως τῶν ὑφ' ἑνός Ἀρχιερέως ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καὶ προκειμένου νὰ παύσουν αἱ σχετικαὶ αἰτιάσεις τῶν ὁπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἐδέχθη τὴν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων ληφθεῖσαν σχετικὴν Ἀπόφασιν.

Ὅθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς μέχρι σήμερον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς γενομένης ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας ἀπουσίας, συνεποῦς, ἐνιαίας, σταθερᾶς, ὀρθῆς ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως θέσεως, καὶ τῶν ἐκ ταύτης (τῆς ἀπουσίας) διαφόρων ἐπὶ τοῦ θέματος προκυπτόντων ζητημάτων, ἐκφραζομένων διὰ ποικίλων γνωμῶν, οἵτινες προσφάτως ἔγιναν καὶ ἀφορμὴ λεγομένων, ἐκ μέρους διαφόρων τὴν Ἐκκλησίαν ποικολοτρόπως πολεμούντων ἀτόμων, ἐν σχέσει μὲ τὸ θέμα τῆς ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας, ποιμαντικῆ μερίμνη καὶ εὐθύνη κινουμένη ὄφειλε νὰ ἐπιληφθῆ σχετικῶς.

Οὕτω ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων, καιροῦ ἐλθόντος καὶ τῶν συνθηκῶν ἐξασφαλισθεισῶν καὶ τῶν ἐμποδίων διὰ τὴν ἐν πληρότητι ἐκκλησιαστικὴν ἀντιμετώπισιν ἐξαφανισθέντων, ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ συναισθήσει καὶ ἐπιγνώσει τῆς Ἀρχιερατικῆς ἡμῶν εὐθύνης ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, συνελθόντες καὶ συνδιασκεφθέντες ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος κατὰ τὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος γενομένην τὴν 27^{ην} Δεκεμβρίου 2006 ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Νικολάου, συμμετεχόντων ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦτοι: Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Μητροπολίτου Περιστερίου κ. Γαλακτίωνος, Μητροπολίτου Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Ταρραίου, Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἀνδρέου, Ἐπισκόπου Φιλίππων κ. Χρυσοστόμου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Παν. Καθηγουμένου Ἀρχιμ. π. Στεφάνου Τσακίρογλου,

καί τοῦ Ἀρχιγραμματέως Αἰδ. Πρωτοπρεσβ. π. Δημητρίου Τσαρκατζόγλου καί ἐπί τῶν ἐργασιῶν καί τῆς ὁμοφώνου Ἀποφάσεως ἡμῶν τό λογικόν ποιμνιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς γνήσιοι καί κανονικοί Ποιμένες τούτου ταπεινῶς προϊστάμενοι διά τῆς παρούσης ἐνημερώνομεν.

Ἡ φίλαρχος τῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων καί φιλάργυρος πρόθεσις καί τό ἐν γένει πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἐμπνευσθέν ὑπό τῆς Δυτικῆς φιλοσοφίας, καί σφυρηλατηθέν εἰς τόν ἄκμονα τῆς ἀσεβείας καί ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὑπῆρξαν αἱ κινητήρια δυνάμεις τῶν ἐπιτιθεμένων τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐσεβείᾳ, οἵτινες διά ποικίλων προφάσεων ἐνήργησαν καί ἐπέτυχον τήν ἐπιβολήν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ ὡς πρώτου βήματος τοῦ σχεδιασθέντος καί ἔκτοτε ἐφηρμοσθέντος, κατά τά ὑπό τῆς αἰρετικῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 προβλεπόμενα, παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τόν ὁποῖον κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ οὕτω κατά τό ἔτος 1924 ἀπορφανισθεῖσα ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετά δοκιμασίαν 11 ἐτῶν, ἐπανευρίσκει κανονικήν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικήν ἡγεσίαν εἰς τά πρόσωπα τῶν ἐν ἔτει 1935 ἐπιστρεψάντων ἐκ τῆς Καινοτομίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ὁμολογησάντων τήν Ὀρθοδοξίαν τριῶν Ἀρχιερέων Ζακύνθου Χρυσοστόμου Δημητρίου, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου καί Δημητριάδος Γερμανοῦ Μαυρομάτη, οἵτινες καί ἐχειροτόνησαν τέσσαρες Ἐπισκόπους πρὸς συγκρότησιν κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν Ἀγιορείτην Ἱερομόναχον Ματθαῖον Καρπαθάκη, ὁ ὁποῖος κανονικῶς ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Βρεσθένης.

Οὕτω ἡ χειροτονία του καθὼς καί αἱ ὑπ' αὐτοῦ τελεσθεῖσαι ἐν ἔτει 1948 χειροτονίαι, προέρχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν τούτων διαδόχων ὀρθοδόξων κανονικῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλαι δέ αἱ ἐπακολουθήσασαι χειροτονίαι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (τῆς πρὸς διάκρισιν ἐκ τῆς Καινοτομίας ὀνομαζομένης κατ' αὐτήν τήν περίοδον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. ἢ Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) ἐν Ἑλλάδι, μέχρι σήμερον, δεδομένου ὄντος ὅτι οὐδεὶς ἕτερος Ἀρχιερεὺς ἐκ τε τῶν ἐπιστρεψάντων ἐν ἔτει 1935 ἐκ τῆς Καινοτομίας καί τῶν τεσσάρων ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων κατά τό ἴδιον ἔτος ἐτέλεσεν χειροτονίας Ἐπισκόπων ἐν Ἑλλάδι, ἔλκουν τήν διαδοχὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἐκ τῶν προαναφερθεισῶν Χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί ἐκείνων τὰς ὁποίας ἐτέλεσεν ἐν ἔτει 1948 ὁ Ὁμολογητῆς τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ΜΑΤΘΑΙΟΣ (+1950).

Καί ὅπωςδήποτε αἱ ἐπισκοπικαὶ χειροτονίαι, αἱ γινόμεναι ἐν ἔτει 1948 ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τότε Βρεσθένης καί μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ματθαίου (τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν τελεσθείσης ὑπ' αὐτοῦ μόνου) θεωροῦνται καί εἶναι ἀπὸ δογματικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως πλήρεις καί ἀκέραιοι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν τότε μεταδοθεῖσαν δι' ἐκείνων χάριν καί ἰσχύν τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Καί τοῦτο λέγομεν παρά τήν σημειωθεῖσαν παράβασιν ἢ μᾶλλον παρέκκλισιν ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ἰ. Κανόνων προβλεπομένης τάξεως διά τήν συμμετοχὴν τουλάχιστον 2 ἢ 3 Ἀρχιερέων εἰς τήν χειροτονίαν Ἐπισκόπου, λαμβανομένης ὑπ' ὅσων τῆς τότε

ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ἤτοι ἀφ' ἑνός τῆς ἀρνήσεως τῶν ὑφισταμένων τότε εἰς τὸν χῶρον τοῦ πατρίου ἐορτολογίου Ἐπισκόπων (πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Κυκλάδων Γερμανοῦ) νά συμπράξουν, ἐφ' ὅσον προηγουμένως ὁμολογήσουν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ὁμολογίᾳ, εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μετὰ τοῦ ὑπευθύνου προτείνοντος διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν ταύτας ὑπερηλίκου πλήν σθεναρῶς ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης Ματθαίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐμμονῆς τῶν προαναφερθέντων εἰς τὴν ὑποστήριξιν κακοδόξων θέσεων καὶ θεωριῶν, καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἀπορρεούσης ἀδήριτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης διασφαλίσεως τῆς Αποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Τοῦτο εἰς τὴν συνέχειαν περιτράνας ἐπιβεβαιώθη ἐκ τῶν ἐξελιξέων εἰς σημεῖον μάλιστα σήμερον νά θεωροῦνται ἐκεῖναι αἱ χειροτονίαι μεγίστης σημασίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν Ἀγῶνα τῆς Γ' νησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ἐν ἔτει 1971 γενομένη χειροθεσία, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν καὶ ἔννοιαν ἔλαβε αὕτη χώραν καὶ ὑπὸ οἰανδήποτε ἐρμηνείαν ταῦτα θεωρηθοῦν, κατὰ τὴν πίστιν τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος Αὐτῆς, οὐδὲν προσέθεσεν ἢ προσέδωσεν εἰς τὸ κύρος, τὴν πληρότητα, τὴν χάριν καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ κατ' ἀκριβῆ κανονικὴν θεώρησιν δὲν ἐπετρέπετο κἂν νά λάβῃ χώραν. Διότι οἱ ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου χειροτονούμενοι Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν καὶ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀναγνωρίζονται ὑπ' Αὐτῆς ἢ καταδικάζονται καὶ τιμωροῦνται, θεωρούμενοι, οὕτως ἢ ἀλλῶς, ὡς Ἀρχιερεῖς ἔχοντες πλήρη τὴν Ἀρχιερωσύνην ἐξ αὐτῆς τῆς χειροτονίας των.

«Χειροθεσία» ἐπὶ ὀρθοδόξων Κληρικῶν δὲν νοεῖται παντελῶς, οὔτε ἐπιτρέπεται, ὑπὸ οἰανδήποτε ἐρμηνείαν. Ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας χειροθεσία ἐχρησιμοποιήθη μόνον ἐπὶ σχισματικῶν πρὸς κύρωσιν τοῦ ἀκύρωτος τελεσθέντος μυστηρίου τῆς χειροτονίας των. Ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς εὐλογίας ἢ τῆς ἀπλῆς εὐχῆς, ἢ χειροθεσία ἐσήμαινε ἀναζωογόνησιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν ἀκύρωτος ὑπὸ αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν τελεσθέντων (ὁρᾶτε σχετικῶς: *Ἡ Κανὸνα Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἐπιστολὴ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς τὸν Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρον, Α' Πρᾶξιν Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου καὶ σχετικὰ σχόλια τοῦ Ἱ. Νικόδημου ἐν τῷ Πηδαλίῳ*).

Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ σχετικὴ Απόφασις τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς (Ἀρ. Πρωτ. 16-II/15)28-9-1971) περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων ἐν ἔτει 1948, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη ἡ «χειροθεσία» τῶν Ἐπισκόπων Κορινθίας Καλλίστου καὶ Κιτίου Ἐπιφανίου, ὄφειλε διὰ νά εἶναι ἐντὸς τῶν κανονικῶν πλαισίων νά κινεῖται θεωρητικῶς μεταξύ δύο καὶ μόνον δυνητικῶν ἐπιλογῶν καὶ μετὰ τῆς ἀλαραιτήτου κανονικῆς τεκμηριώσεως διὰ κάθε περίπτωσιν, ἤτοι αὐτὴν τῆς ἀπλῆς ἀναγνωρίσεως αὐτῶν, ὡς χειροτονιῶν γενομένων κατ' οἰκονομίαν καὶ λόγῳ πραγματικῆς ἀδήριτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης καὶ αὐτὴν τῆς καταδίκης καὶ τιμωρίας αὐτῶν, ὡς ἀδικαιολογήτως γενομένων, μέ τὴν σχετικὴν ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν καὶ

οὐδέν πλέον τούτων.

Ἐν προκειμένῳ, ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς ἐπεβάλλετο, κρίνουσα τὴν δικαίαν κρίσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καὶ συνθηκῶν τῆς συγκεκριμένης ἐκκλησιαστικῆς περιόδου καὶ καταστάσεως, νά ἀναγνώριση ταύτας ὡς δογματικῶς πλήρεις καὶ ἀσφαλῶς μὴ δεομένας ἢ ἐπιδεχομένας οὐδέν. Ἄντ' αὐτοῦ, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος, δεχθεῖσα καὶ ἀποδεχθεῖσα εἰσηγήσεις καὶ πέσεις τρίτων προσώπων καὶ δὴ προερχομένων ἐκ τῆς Ἀκακιακῆς παρατάξεως (ὡς τοῦτο ἄλλωστε διαφαίνεται καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ κειμένου τῆς Ἀποφάσεως), προετίμησε καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ὅλης ἀντικανονικῆς καὶ ἀστηρίκτου ἀποφάσεως αὐτῆς περὶ χειροθεσίας τῶν δύο προαναφερθέντων Ἐπισκόπων.

Ὡς ἐκ τούτου, ὡς κανονικοὶ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέ ἀἴσθημα εὐθύνης καὶ ταπεινῆς ἀποδοχῆς τῆς πατρικῆς συστάσεως τοῦ Ἁτλαντος τῆς Ὁρθοδοξίας Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον «οὐδέποτε διὰ μεσότητος τὰ ἐκκλησιαστικά διορθώθη, διότι μέσον ἀληθείας καὶ ψεύδους οὐδέν ἐστίν», ὁμοφώνως ἀποφαινόμεθα ὅτι: Οἱ κατ' ἐκείνην τὴν περίοδον καὶ εἰς τὰ πλαίσια τῆς προσπαθείας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔνωσιν καὶ θεραπεία τῶν σχισμάτων καὶ ἐν προκειμένῳ ἐκείνοι τῶν ὁπαδῶν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου, οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν ὁποίων προσχηματικῶς αἰτιῶντο τὴν ὑφ' ἐνός χειροτονία ὡς κώλυμα πρὸς τοῦτο, γενόμενοι χειρισμοὶ καὶ ἐνέργειαι, ὡς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος χειροθεσία, ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς ἀπαραδέκτου καὶ καταδικαστέας ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς ἀπόψεως Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, καθὼς ἐπίσης προηγουμένως καὶ ἡ ἐσπευμένη καὶ ἄνευ τῶν ἀπαιτουμένων κανονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἐγγυήσεων σύναψις ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ὑπερορίου Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς καὶ δὴ ἡ ἀποδοχὴ ταύτης ὡς Κριτοῦ τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀποδοχὴ τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς¹ καὶ ἡ κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἐπακολουθήσασα <<χειροθεσία>> τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπῆρξαν καὶ κρίνονται ΕΣΦΑΛΜΕΝΑΙ καὶ ὡς τοιαῦτα ἀποκηρύσσονται καὶ ἀπορρίπτονται.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ αὐτὴν τὴν πίστιν καὶ τὴν Ὁμολογίαν τὴν ὁποῖαν ἀνέκαθεν εἶχεν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐν ἔτει 1948 γενομένας ἐπισκοπικὰς χειροτονίας καὶ τὴν δι' αὐτῶν διασφαλισθεῖσαν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἐνήργησε μέχρι σήμερον τὰς χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων Αὐτῆς καὶ πάλιν ὁσάκις κρίνει ἀναγκαῖον θά προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ χειροτονίαν νέων Ἐπισκόπων πρὸς περαιτέρω ἐνίσχυσιν καὶ πρόοδον τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ὅποια, χάριτι Θεῆς, διαφυλάσσει ἀλώβητον τὴν ἱεράν Παρακαταθήκην καὶ εἰδικώτερον ἀνόθευτον τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ ἀδιάκοπον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, τὰ δύο ταῦτα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐν Χριστῷ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ σωτηρίαν τῶν πιστῶν.

Ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ἀρχιερέων νά ἀπευθυνθοῦν διὰ τὸ θέμα

¹) Διακοπεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1097 ἀπὸ 2/5/1975 Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὅρα σχετικῶς τὸ ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 1158/20-2-1976 ἐπίσημον ἐγγραφοὺν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἱσραηλῖαν τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.

τῶν ὑφ' ενός χειροτονιῶν τοῦ Αοιδίου Ἱεράρχου καὶ Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ματθαίου εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων θά πρέπει νά διευκρινισθῇ ὅτι δέν ὑπῆρξε ποτέ ἡ ἀμφιβολία ἢ ἀμφισβήτησις ὑπ' αὐτῶν τοῦ κύρους καὶ τῆς πληρότητος αὐτῶν (τῶν χειροτονιῶν) ἀλλὰ ἡ θεωρητικὴ ἀναγνώρισις, καὶ τοῦτο ὡς ἀπόρροια ὀρθοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, ἐκκλησιαστικῆς «ὑποδικίας» τούτων ἐνώπιον ἀρμοδίου ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου πρὸς κρίσιν καὶ ἔρευναν ἐάν καὶ κατὰ πόσον αὐταὶ ἦσαν ἢ δέν ἦσαν δικαιολογημένα. Καὶ τοῦτο πάλιν οὐχὶ διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔστω ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ἀλλὰ, καὶ κυρίως, ὡς ἔκφρασις τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Ἐκκλησίας δι' ὅσους ἐκτός Αὐτῆς εὕρισκομένους καὶ ἀκολουθοῦντας τὸ πατριον ἐρτολόγιον ἐπεκαλοῦντο τὰ τοιαῦτα ὡς προφύσεις καὶ δικαιολογίας διὰ τὴν διατήρησιν τῶν σχισμάτων καὶ τῆς διαιρέσεως αὐτῶν, ἐν τῇ πλεισίῳ τῆς προσπαθείας Αὐτῆς ἀκριβῶς διὰ τὴν Θεραπείαν αὐτῶν τῶν σχισμάτων. Τοῦτο δέ οὐχὶ μόνον εὐκαιρῶς-ἀκαιρῶς ἐτονίζετο κατὰ καιροῦς, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμως καὶ δὴ Συνοδικῶς ἐδηλώθη σαφῶς καὶ ρητῶς μεταξύ ἄλλων καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 1957 Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία σημειωτέον ὅτι ὑπογράφεται μεταξύ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων-μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὑπὸ τῶν τεσσάρων Ἐπισκόπων τῶν χειροτονηθέντων ἐν ἔτει 1948 ὑπὸ τοῦ Αοιδίου Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου, ὅπου σχετικῶς μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται :

«... Καὶ ἡ μερίς τῶν ἀντιφρονούντων, πλανωμένη καὶ πλανῶσα ἐγείρει τὴν διχοστασίαν διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς μὴ ἀναγνώρισεως τῶν Ἀρχιερέων, διότι ἔλαβε χώραν δῆθεν ἀνικανονικὴ χειροτονία διὰ τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπὸ ενός Ἐπισκόπου.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα,

Ἡ μὴ ἀναγνώρισις εἶναι πλάνη, εἶναι δικαιολογία τῆς διαιρέσεως. Εἶναι μεμαρτυρημένον ἐπιστημονικῶς καὶ ἱστορικῶς ὅτι δογματικῶς ἡ χειροτονία εἶναι ἔγκυρος. Οἱ Ἀρχιερεῖς δογματικῶς εἶναι ἐν τάξει. Εἶναι Ἀρχιερεῖς κεκτημένοι πᾶσαν τὴν Ἀρχιερατικὴν ἐξουσίαν. Γίναι θέμα λελυμένον. Χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι κριτέον τὸ θέμα ἐνώπιον ἀρμοδίας Συνόδου πρὸς ἔρευναν ἐάν ἦτο δεδικαιολογημένη ἡ χειροτονία καὶ ἐν ἐναντία περιπτώσει ἐπιβολὴ κυρώσεων. Ὅστε δύναται νά ὑποστηριχθῇ ὅτι ὑπάρχει μία ὑποδικία, ἥτις οὔτε αἶρει, οὔτε κωλύει οὔτε ἀναστέλλει τὴν πλήρη ἀσκήσιν τῆς Ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας. Πᾶσαι αἱ Ἀρχιερατικαὶ ἡμῶν ἐνέργειαι καὶ πράξεις, εἶναι ἀπολύτως ἔγκυροι κανονικῶς καὶ δογματικῶς μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν ἔτι καθ' ἣν διοικητικῶς ἠθέλομεν κατακριθῇ. Ὅστε εἶναι ἀδικαιολόγητος πρόφασις ἢ προβαλλομένη αἰτίασις πρὸς δικαιολογίαν τοῦ διασπαστικοῦ ἔργου.

Καίτοι ἡ προβαλλομένη κανονικὴ καὶ ΟΥΧΙ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ αἰτίασις δέν εἶναι γενικῶς ἀποδεκτὴ, ἡμεῖς χάριν τῆς Ἐνότητος, χάριν τοῦ Ἀγῶνος, χάριν τῆς ἀγάπης, χάριν τῆς εἰρήνης, ἀποδεχόμεθα τὴν διοικητικὴν ὑποδικίαν πρόθυμοι νά προσέλθωμεν ἐνώπιον Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου ὁψέποτε συνερχομένης νά λογοδοτήσωμεν καὶ κριθῶμεν διὰ τὴν διοικητικὴν αἰτίασιν τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπὸ ενός Ἐπισκόπου, λαβούσης χώραν ἐν καιρῷ περιστατικῆς ἀνάγκης χάριν τῶν πιστῶν...

Διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος

+ Ὁ Θεσσαλονίκης Δημήτριος, Πρόεδρος

- + Ο Τριμυθοῦντος Σπυρίδων
- + Ο Πατρῶν Ανδρέας
- + Ο Κορινθίας Κάλλιστος
- + Ο Τρίκκης και Σταγῶν Βησσαρίων
- + Ο Θηβῶν και Λεβαδείας Ἰωάννης
- + Ο Ἀττικής και Μεγαρίδος Μελέτιος
- + Ο Βρεσθένης Ματθαῖος
- + Ο Πειραιῶς Ἀνθιμος >>.

Ὡς πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς, τουλάχιστον ἐν Ἑλλάδι, ὑφιστάμενον προβληματισμὸν διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἢ μὴ τῆς γενομένης χειροθεσίας θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἀναφορὰ τόσον εἰς τὰς ἀντιδράσεις ἐνίων Ἀρχιερέων διὰ νὰ ἀποδεχθοῦν ταύτην καὶ ἐπ' αὐτῶν, ὅσον καὶ τὴν πλήρη ἄρνησιν τόσον αὐτῶν ὅσον καὶ τῶν ἰδίων τῶν ὑπολοίπων Κληρικῶν νὰ ἐνεργήσουν καὶ δεχθοῦν ἀντιστοίχως καὶ οὗτοι ταύτην, παρά τὰ ὅσα σχετικῶς προέβλεπε ἡ Συνοδικὴ Ἀπόφασις τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς.

Ὡς πρὸς τὴν σαφῆ ἀπόρριψιν τῆς χειροθεσίας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς συμπληρώσεως ἢ ἀποκαταστάσεως τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου ἐλκόντων ταύτην Ἱεραρχῶν, εἶναι πρὸς ἀπόδειξιν χαρακτηριστικὴ ἢ κανονικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ ὑποστηρίζαντος τὰ τοιαῦτα ποτὲ Κορινθίας Καλλίστου, ὁ ὁποῖος τελικῶς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1977 καθηρέθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσχωρήσας εἰς τὴν Ἀκακιακὴν παράταξιν.

Εἰδικώτερον ἐπιβάλλεται νὰ ἐπισημανθῇ ὅτι πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διάδοχοι τῶν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου Ματθαίου χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων παρά τὰ ὅσα εἶναι δυνατόν νὰ καταλογισθοῦν αὐτοῖς ὡς ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων βεβαίως διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, ἐξ ἀπόψεως ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, παραλείψεων καὶ λαθῶν, οὐδέποτε ἐδέχθησαν τὴν γενομένην χειροθεσίαν ὡς συμπλήρωμα ἢ ἐνεργοποίησιν ἢ ἀποκατάστασιν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἰων, ἀλλ' ὡς μέσον ἄρσεως τῆς «ὑποδικίας» λόγω τῆς παραβιασθείσης κανονικῆς τάξεως κατὰ τὴν ὑφ' ἐνός χειροτονίαν Ἐπισκόπου καὶ τοῦτο ἀπὸ φόβον Θεοῦ καὶ σεβασμὸν εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν, ἀγνοοῦντες ἢ μὴ ἔχοντες σαφεῆ γνῶσιν καὶ κατ' ἐπέκτασιν θέσιν διὰ τὸ ἔάν καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἔννοιαν ἦτο ἐπιτρεπτόν ἢ ἀποδεκτόν τοῦτο. Δυστυχῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀντὶ νὰ βοηθηθοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκείνης τῆς περιόδου ὑπὸ τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν θεολογικῶν τῶν συμβούλων, ὡς πλέον κατηρτισμένων, ἐδέχθησαν ἐξ αὐτῶν ἀτυχεῖς εἰσηγήσεις. Οὕτω ἐξ ἀδυναμίας ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῶν τελευταίων σθεναρῶς ὀρθῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων, ἀντ' αὐτῶν ὑπεστηρίχθησαν ἐκ συγχύσεως, ἀγνοίας ἢ ἄλλης αἰτίας ἐσφαλμένα θέσεις, στηριζόμεναι ἐπὶ μὴ ἰσχυρῶν θεμελιῶν. Οὕτω διὰ τῆς νιοθετήσεως καὶ ἀποδοχῆς αὐτῶν ἀπεμακρύνθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ κανονικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος, ὑποκαθισταμένη ὑπὸ θέσεων καὶ δηλώσεων ἢ Ἀποφάσεων ἐλεγχομένων ὡς πρὸς τὴν σταθερότητα καὶ κανονικότητα τῶν θεμελιῶν καὶ κριτηρίων τῶν.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀνάμειξιν ἢ συμμετοχὴν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ θέματος τῆς χειροθεσίας αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ὀψίμως ἐπαρουσιάστησαν ὡς κριταὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,

ἦτοι τοῦ πρώην Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου² καί τῶν μετ' αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἐπέλεξαν αὐτό τό θέμα διά νά ἀποπροσανατολίσουν τούς ὁπαδούς των ἀπό τό περί τήν πίστιν ναυάγιόν των, συντελεσθέν διά τῆς ὑπ' αὐτῶν ὑποστηρίξεως μετά φιλονεικίας πρός τήν Ἐκκλησίαν τῆς ἐκκλησιολογικῆς καί τριαδολογικῆς Καινοτομίας περί τῆς <<κοινωνίας τῶν τριῶν θεῶν Προσώπων ὡς πρώτης ἀνάρχου Ἐκκλησίας>>, πρέπει νά ἀναφερθῆ κατά τό πατερικόν· <<ἀγνοοῦντας διδάζομεν, κακοῦργοῦντας οὐκ ἐπιτρέπομεν>> τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅτι καθ' ὄλην τήν διαρρέυσασαν σχεδόν τριακονταετίαν ἡ στάσις καί συμβολή των ἐπί τοῦ θέματος ὑπῆρξε τελικῶς ἀρνητική. Δέν ἐκατόρθωσαν δέ, νά ἀποκρύψουν ὀπισθεν τοῦ δῆθεν ὁμολογιακοῦ των ζήλου καί τῶν ἀδεκάστων κρίσεων καί ἐλέγχων πάντων, ὡς μειοδοτῶν καί ἀρνητῶν τῆς ὀρθ. Ὁμολογίας, τās ἰδικάς των μεγάλας εὐθύνας τόσον διά τήν προφανῆ ἔλλειψιν θεολογικῶν καί πατερικῶν κριτηρίων εἰς τās θέσεις καί ἐνεργείας των, ὅσον καί διά τήν πρωτοφανῆ ἀμετροέπειαν εἰς τās σχετικάς τοποθετήσεις, εἰσηγήσεις καί προτάσεις των ἐπί τοῦ θέματος.

Εἶναι ἐξόχως ἐνδεικτικόν καί ἀποκαλυπτικόν περί αὐτῶν τό γεγονός ὅτι οὗτοι ἐνῶ ἐν ἔτει 1977, διά τῆς ἀπό 9-10-1977 <<Ἀναφορᾶς - Καταγγελίας>> των πρός τήν Ἱερᾶν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. μεταξύ ἄλλων παραδέχονται ὅτι ἔλαβε χώραν ἡ χειροθεσία, τήν ὁποίαν μάλιστα χαρακτηρίζουν ὡς <<ἀντικανονικήν καί βλάσφημον>>, ὁ δέ πρώην Μεσογαίας ὡς λαϊκός θεολόγος ἤδη ἀπό τοῦ ἔτους 1972 ὑπεστήριξε εἰς σχετικήν «Γνωμοδότησίν» του ὅτι ἡ γενομένη χειροθεσία συνιστᾷ προσβολήν τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καί θά πρέπει ἀφοῦ ὁμολογηθεῖ τό σφάλμα τῆς ἀποδοχῆς της νά ἀποκηρυχθῆ³ (!), κατέληξαν αὐτοαυαυρούμενοι, ἀφ' ἑνός μὲν νά ἀρνοῦνται τήν ἱστορικήν ἀλήθειαν καί πραγματικότητα, ὑποστηρίζοντες ὅτι δέν ἔλαβε κᾶν χώρα ταύτη ὡς γεγονός ἢ ὅτι δῆθεν ἐσχάτως οὗτοι ἐπληροφορήθησαν τά ἀκριβῆ γεγονότα, «παίζοντες», κατ' οὐσίαν, «ἐν οὐ παικτοῖς», ἀφ' ἑτέρου δέ νά ἰσχυρίζονται ὅτι οἰοσδήποτε ἤθελε διανοηθεῖ καί δηλώσει «διαπραχθέντα λάθη» ἐπί τοῦ θέματος τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 1971 προσβάλλει καί καταργεῖ τās Ἐπισκοπικάς χειροτονίας τοῦ 1948! («Ὁμολογία Ὁρθ. Πίστεως», Ἰ. Μ. Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς, 6-9-2006).

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τούς βοηθήσῃ νά ἀναλάβουν τās εὐθύνας των καί συναισθανόμενοι τό μέγεθος καί τό βάρος τῶν κατά τῆς Ἀληθείας καί τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργειῶν των μετανοήσουν, βοηθούμενοι εἰς τοῦτο καί ὑπό τῶν παραινέσεων ἑνός μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, καιρίως ἐπισημαίνοντος καί λέγοντος· «ὄψόμεθα γάρ ἅμα πάντα, οἷονεῖ παρεστῶτα ἡμῶν, τά ἔργα καί φαινόμενα ἀντιπρόσωπα τῆ διανοία ἡμῶν μετά τῶν ἰδίων τύπων, ἕκαστον ὡς λέλεκται καί ὡς πέπρακται» (Μ. Βασιλείου, Λόγος περί Μετανοίας).

Ἡμεῖς δέ ὡς ὀφείλομε κατά τό ψαλμικόν : «μὴ ἐκλίνοντες τήν καρδίαν ἡμῶν εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις...» (Ψαλμ. 140), ἀπορρίπτομεν τήν γενομένην χειροθεσίαν, ὑπό οἰανδήποτε μορφήν καί ἂν αὕτη ἔλαβε χώραν. Διότι κατά τήν Θεῖαν Γραφήν· «ἔστι γάρ αἰσχύνῃ ἐπάγουσα ἀμαρτίαν, καί

2) Ἦδη καθαιρεθέντος ἐπί κακοδοξίᾳ καί σχίσματι διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3282/28-11-2007 Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

3) Χαρακτηριστικῶς μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει τά ἑξῆς: <<Ἄς μελετήσουν ὅθεν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τό θέμα τοῦτο καί ἄς ἀναζητήσουν τήν θεραπείαν του. Ἡ Ἐκκλησία τά πάντα θεραπεύει. Ἄς ἀποκηρύξουν τήν πρᾶξιν αὐτήν... Ἄς ἀποκηρύξουν τήν χειροθεσίαν ὁμολογῶντες ὅτι ἔσφαλαν>> (Μηνᾶ Κοντογιάννη, <<Ἡ χειροθεσία>>, Ἀθήναι 1972).

ἔστιν αἰσχρὴ δόξα καὶ χάρις. Μὴ λάβῃς πρόσωπον κατὰ τῆς ψυχῆς σου καὶ μὴ ἐντραπῆς εἰς πτώσιν σου. Μὴ κωλύσῃς λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας· ἐν γὰρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία καὶ παιδεία ἐν ῥήματι γλώσσης. Ἔως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σου» (Σοφία Σειράχ).

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐπιβάλλεται ἡ ἀναφορά εἰς τὴν σύμφωνον γνώμην διὰ τὴν κατὰ Θεὸν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κανονικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ θέματος τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πνευματικοῦ ἡμῶν Πατρὸς κυροῦ Ἀνδρέου(+), ὁ ὁποῖος εἰς κείμενόν του τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε κατὰ τὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 5/2/2003, ἀφ' ἐνός μὲν ἔκανε λόγον διὰ ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας διαπραχθέντα λάθη εἰς τοὺς χειρισμούς τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐτόνισεν ὅτι εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἀρχιερέων οὐδέποτε ἐτέθη ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ἢ ἀμφιβολία ἢ πληρότης καὶ τελειότης τῶν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου Ματθαίου γενομένων ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948. Γνωρίζομεν δέ καὶ συμμαρτυροῦμεν ὅτι ὁ μακαριστὸς Πρωθιεράρχης εἶχε διακαῆ πόθον νὰ ἐνεργηθοῦν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὰ δέοντα διὰ τὴν ὀριστικὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος. Καὶ αὕτη ἡ στιγμή νῦν ἐπέστη.

Οὕτω ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ὁμοφώνου Ἀποφάσεως ἀπάντων τῶν συγκροτούντων αὐτὴν Ἁγίων Ἀρχιερέων ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον δι' αὐτὴν, καθότι κατὰ τὴν Θ. Γραφήν ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ *«στῦλον καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας»* (Α' Τιμοθ., 3, 15), κατὰ δέ τὴν πατερικὴν φωνὴν *«οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ»* (Ἀγ. Γρηγ. Παλαμᾶ) ἔχουσα τὴν εὐθύνην ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διὰ τὴν μέ τὴν χάριν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς αἰωνίου Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, διαποίμανσιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς νομάς σωτηρίους, ὡς ὄφειλε, ἀναγνωρίζει καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος διαπραχθέντα λόγῳ ἀγνοίας καὶ ἀπροσεξίας καὶ ἐσφαλμένης ἐκτιμήσεως ἀνθρώπινα λάθη τῶν ἐκπροσώπων καὶ λειτουργῶν Τῆς, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ κατὰ τὸν Σοφὸν Σειράχ: *«ἐμπεσοῦμεθα εἰς χεῖρας Κυρίου καὶ οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ὡς γὰρ ἡ μεγαλωσύνη Αὐτοῦ, οὕτως καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ»*, καὶ ἀπορρίπτει ὡς ἤδη ἀνεφέρθη τὴν γενομένην χειροθεσίαν τόσο ἐν ΙΙ.Π.Α. ὅσον καὶ ἐν Ἑλλάδι ὡς πρᾶξιν ἀπάδουσα εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν καὶ τὴν ὀρθόδοξον Παράδοσιν τὴν ἀφορῶσαν τὸ κῦρος καὶ τὴν πληρότητα Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν, γενομένων ὑπὸ κανονικοῦ καὶ κατὰ πάντα ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, ἔστω καὶ μόνου, τῆς ἐνεργείας ταύτης μάλιστα ὑπαγορευομένης ὑπὸ πραγματικῆς ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης μεταδόσεως τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ συνεχίσεως τοῦ ἔργου τῆς χειμαζομένης ὑπὸ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων καὶ δὴ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡμεῖς τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν ἀρωγὸν ἐπικαλούμενοι καὶ τὸν φόβον αὐτοῦ ἐνστερνιζόμενοι καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν ἐν νῷ λαμβάνοντες, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ νήφοντες ἐν πᾶσιν ἀποστολικῶς, τὸ ἰσόρροπον κρίνωμεν. Ἴνα πᾶσαν καινοφωνίαν, ὑφесίν τε καὶ

πλεονασμόν ὡς ζιζάνια τῷ καθαρῷ σίτῳ ἐπισπαρέντα ἀναβολῆς πάσης ἐκτός ἐκτίλλωμεν, ὡς τῆς ἀληθείας ἀντίθετα καί τῆς Ἐκκλησίας ἀντίμαχα. Τά γάρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παραδοθέντα οὐκ εἰσὶ ναί καί οὐ, ἀλλά ναί εἰσὶν ἐν ἀληθείᾳ, καί μένουσιν ἀρραγῆ καί ἀκράδαντα εἰς τῶν αἰώνων χρόνον.

Οὕτω μετὰ τοῦ αὐθεντικῶς συγκεφαλαιώσαντος τὴν ὀρθόδοξον Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί χρονικῶς πλησιεστέρου πρὸς ἡμᾶς μεγίστου Θεολόγου καί Θεοφόρου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας ἀναδειχθέντος Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ ὁμολογοῦμεν:

Εἷς Θεὸς πρὸ πάντων καί ἐπὶ πάντων καί ἐν πᾶσι καί ὑπὲρ τὸ πᾶν, ἐν Πατρὶ καί Υἱῷ καί Πνεύματι παρ' ἡμῶν προσκυνούμενός τε καί πιστευόμενος· Μονάς ἐν Τριάδι, καί Τριάς ἐν Μονάδι ἀσυγχύτως ἐνουμένη, καί ἀμερίστως διαιρουμένη· Μονάς ἢ αὐτὴ καί Τριάς παντοδύναμος. Πατὴρ ἄναρχος, οὐ μόνον ὡς ἄχρονος, ἀλλὰ καί ὡς κατὰ πάντα τρόπον ἀναίτιος· μόνος αἰτία καί ρίζα καί πηγὴ τῆς ἐν Υἱῷ καί ἁγίῳ Πνεύματι θεωρουμένης θεότητος· μόνος αἰτία προκαταρκτικῆ τῶν γεγονότων· οὐ μόνον Δημιουργός, ἀλλὰ μόνος ἐνός Υἱοῦ Πατὴρ, καί Πνεύματος ἁγίου ἐνός προβολεύς· αἰεὶ ὢν, καί αἰεὶ ὢν Πατὴρ, καί αἰεὶ ὢν μόνος Πατὴρ τε καί προβολεύς· μείζων Υἱοῦ καί Πνεύματος, τοῦτο μόνον ὡς αἰτίας, τᾶλλα δὲ πάντα ὁ αὐτός αὐτοῖς καί ὁμότιμος.

Οὗ Υἱός εἷς, ἄναρχος μὲν ὡς ἄχρονος, οὐκ ἄναρχος δὲ ὡς ἀρχὴν καί ρίζαν καί πηγὴν ἔχων τὸν Πατέρα· ἐξ οὗ μόνου πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἀσωμάτως, ἀρρεύστως, ἀπαθῶς, γεννητῶς προήλθεν, ἀλλ' οὐ διηρέθη, Θεός ὢν ἐκ Θεοῦ· οὐκ ἄλλος μὲν καθ' ὃ Θεός, ἄλλος δὲ καθ' ὃ Υἱός· αἰεὶ ὢν, καί αἰεὶ ὢν Υἱός καί μόνος Υἱός, καί αἰεὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσυγχύτως ὢν· οὐκ αἰτία καί ἀρχὴ τῆς ἐν Τριάδι νοουμένης θεότητος, ὡς ἐξ αἰτίας καί ἀρχῆς ὑπάρχων τοῦ Πατρός, ἀλλ' αἰτία καί ἀρχὴ τῶν γεγονότων πάντων, ὡς δι' αὐτοῦ πάντων γεγονότων. Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἄρπαγμόν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν τὴν καθ' ἡμᾶς λαβὼν, καί ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος κυηθεὶς τε νόμῳ φύσεως καί γεννηθεὶς, Θεός ὁμοῦ καί ἄνθρωπος, καί ὡς ἀληθῶς ἐνανθρωπήσας γέγονεν ὁμοῖος ἡμῖν κατὰ πάντα πλὴν ἁμαρτίας, μείνας ὅπερ ἦν, Θεός ἀληθινός, ἐνώσας ἀσυγχύτως καί ἀτρέπτως τὰς δύο φύσεις καί θελήσεις καί ἐνεργείας, καί μείνας εἷς Υἱός ἐν μιᾷ ὑποστάσει καί μετὰ τὴν ἐνανθρώπισιν, ἐνεργῶν τὰ θεῖα πάντα ὡς Θεός, καί τὰ ἀνθρώπινα πάντα ὡς ἄνθρωπος, καί τοῖς ἀνθρωπίνους ἀδιαβλήτοις ὑποκείμενος πάθεσιν. Ἀπαθὴς μὲν καί ἀθάνατος ὢν καί διαμένων ὡς Θεός, ἐκὼν δὲ σαρκὶ παθὼν ὡς ἄνθρωπος· καί σταυρωθεὶς καί θανὼν καί ταφείς, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστὰς, ὃς καί τοῖς μαθηταῖς μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐπιφανείς, καί τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐπαγγελιάμενος, καί παραγγείλας μαθητεύειν πάντα τὰ ἔθνη, καί βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί τηρεῖν καί διδάσκειν ὅσα ἐνετείλατο, αὐτός ἀνελήφθη εἰς οὐρανόν, καί ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, ὁμότιμον καί ὁμόθρονον ὡς ὁμόθεον ποιήσας τὸ ἡμέτερον φύραμα, μεθ' οὗ πάλιν φυράματος ἤξειν μέλλει μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς, καί ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Τότε δὲ πρὸς τὸν Πατέρα ἀνελθὼν, ἐπεμψεν ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητάς καί ἀποστόλους τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ παρά τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται. Συνάναρχον μὲν ὄν

τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, ὡς ἄχρονον, οὐκ ἄναρχον δὲ ὡς καὶ αὐτὸ ρίζαν καὶ πηγὴν καὶ αἰτίαν ἔχον τὸν Πατέρα, οὐχ ὡς γεννητόν, ἀλλ' ὡς ἐκπορευτόν· ἐκ Πατρός γάρ καὶ αὐτὸ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἀρρευστῶς καὶ ἀπαθῶς, οὐ γεννητῶς, ἀλλ' ἐκπορευτῶς προήλθεν, ἀδιαίρετον ὃν τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ, ὡς ἐκ τοῦ Πατρός προερχόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, ἀσύγχυτον καὶ τὴν ἔνωσιν ἔχον, καὶ ἀμέριστον τὴν διαίρεσιν. Θεὸς ὃν καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἄλλος μὲν καθ' ὃ Θεός, ἄλλος δὲ καθ' ὃ Παράκλητος, Πνεῦμα ἀυθυπόστατον, ἐκ Πατρός ἐκπορευόμενον καὶ δι' Υἱοῦ πεμπόμενον, τουτέστι φανερούμενον αἴτιον καὶ αὐτὸ τῶν γεγονότων πάντων, ὡς ἐν αὐτῷ τελεσιουργημένων, τὸ αὐτὸ καὶ ὁμότιμον Πατρὶ τε καὶ Υἱῷ, χωρὶς τῆς ἀγεννησίας καὶ τῆς γεννήσεως. Ἐπέμφθη δὲ παρά τοῦ Υἱοῦ πρὸς τοὺς οἰκείους μαθητάς, τουτέστι πεφανέρωται· πῶς γάρ ἂν ἄλλως παρ' αὐτοῦ πεμφθεῖ τὸ μὴ χωριζόμενον αὐτοῦ; πῶς δὲ ἄλλως ἔλθοι μοι τὸ ὑπάρχον πανταχοῦ; Διὸ μὴ μόνον παρά τοῦ Υἱοῦ, ἀλλὰ καὶ παρά τοῦ Πατρός καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ πέμπεται, καὶ παρ' αὐτοῦ ἔρχεται φανερούμενον. Κοινόν γάρ ἔργον ἢ ἀποστολή, δηλονότι ἢ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος.

Φανεροῦται δὲ οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν, οὐδεὶς γάρ ποτε Θεοῦ φύσιν ἢ εἶδεν ἢ ἐξηγόρευσεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐνέργειαν, ἥτις κοινὴ ἐστὶ Πατρός καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος. Ἴδιον μὲν γάρ ἐκάστου τούτων ἢ ἐκάστου ὑπόστασις, καὶ ὅσα τείνει πρὸς αὐτήν. Κοινὰ δὲ οὐχ ἢ ὑπερούσιος οὐσία μόνον, ἢ παντάπασιν ἀνώνυμος καὶ ἀνέκφαντος καὶ ἀμέθεκτος, ὡς ὑπὲρ πᾶσαν ἐπωνυμίαν οὐσα καὶ ἔκφανσιν καὶ μετοχήν, ἀλλὰ καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ λαμπρότης καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἀφθαρσία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς καθ' ἃ κοινωνεῖ καὶ κατὰ τὴν χάριν ἐνοῦται τοῖς ἁγίοις ἀγγέλοις τε καὶ ἀνθρώποις ὁ Θεός, μήτε διὰ τὸ μεριστόν καὶ διάφορον τῶν ὑποστάσεων, μήτε διὰ τὸ μεριστόν καὶ ποικίλον τῶν δυνάμεων τε καὶ ἐνεργειῶν τῆς ἀπλότητος ἐκπίπτων. Οὕτως ἡμῖν εἷς ἐστὶ παντοδύναμος Θεός ἐν μιᾷ θεότητι. Οὔτε γάρ ἐξ ὑποστάσεων τελείων γένοιτ' ἂν ποτε σύνθεσις, οὔτε τὸ δυνάμενον, ὅτι δύναμιν ἢ δυνάμεις ἔχει, δι' αὐτὸ τὸ δύνασθαι σύνθετον ἀληθῶς ποτε λεχθεῖν ἂν.

Πρὸς τούτοις προσκυνοῦμεν σχετικῶς τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ περιγραφέντος ὡς δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ πρωτότυπον ἀναφέροντος σχετικῶς τὴν προσκύνησιν· καὶ τὸ τίμιον τοῦ σταυροῦ ξύλον, καὶ τὰ σύμβολα πάντα τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς τὰ ὄντα τρόπαια Θεῶν κατὰ τοῦ κοινοῦ πολεμίου τοῦ γένους ἡμῶν· πρὸς δὲ καὶ τὸν τύπον τοῦ τιμίου σταυροῦ σωτήριον, καὶ τοὺς θεῖους ναοὺς καὶ τόπους καὶ τὰ ἱερά σκευῆ καὶ θεοπαράδοτα λόγια διὰ τὸν αὐτοῖς ἐνοικοῦντα Θεόν. Ὡσαύτως προσκυνοῦμεν καὶ τὰς τῶν ἁγίων πάντων εἰκόνας διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην καὶ τὸν Θεόν, ὃν οὗτοι ἀληθῶς ἠγάπησάν τε καὶ ἐθεραύπευσαν, ἐν τῇ προσκυνήσει πρὸς τὰς εἰκόνων μορφάς ἀναφέροντες τὴν διάνοιαν. Προσκυνοῦμεν καὶ αὐτὰς τὰς τῶν ἁγίων σορούς, ὡς τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τῶν αὐτῶν οὐκ ἀποπτάσης ἱερωτάτων ὄστων, ὥσπερ οὐδέ τοῦ δεσποτικοῦ σώματος ἐν τῷ τριμέρῳ ἢ θεότης διηρέθη θανάτῳ.

Κακόν κατ' οὐσίαν ἴσμεν οὐδέν, οὐδ' εἶναι τοῦ κακοῦ ἀρχὴν ἑτέραν ἢ τὴν ἐκτροπήν τῶν λογικῶν, κεκρημένων τῇ παρά τοῦ Θεοῦ δεδομένη ἀυτεξισιότητι κακῶς. Στέργομεν πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἐγγράφους τε καὶ ἀγράφους, καὶ πρὸ πάντων τὴν μυστικωτάτην τε καὶ πανίερρον τελετὴν καὶ κοινωνίαν καὶ σὺναξιν, παρ' ἧς καὶ ταῖς ἄλλαις τελεταῖς ἢ τελείωσις, καθ' ἣν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κενώσαντος ἑαυτὸν

ἀκενώτως καί σάρκα λαβόντος καί παθόντος ὑπέρ ἡμῶν, κατά τήν θεσπεσίαν ἐκείνου παραγγελίαν καί αὐτουργίαν, τά θειότατα ἱεουργεῖται καί θεουργεῖται, ὁ ἄρτος καί τό ποτήριον καί αὐτό τό ζωαρχικόν ἐκεῖνο τελεῖται σῶμα καί αἷμα, καί τήν ἀπόρρητον αὐτῶν μετουσίαν καί κοινωνίαν τοῖς εὐαγῶς προσιοῦσι χαρίζεται. Πάντας δέ τούς μή ὁμολογοῦντας καί πιστεύοντας ὡς τό Πνεῦμα τό ἅγιον προεμήνυσε διά τῶν προφητῶν, ὡς ὁ Κύριος ἐθέσπισε διά σαρκός ἡμῖν ἐπιφανείς, ὡς οἱ ἀπόστολοι ἐκήρυξαν πεμφθέντες ὑπ' αὐτοῦ, ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν καί διάδοχοι ἐκείνων ἐδίδαξαν ἡμᾶς, ἀλλ' αἰρέσεως οἰκείας ἢ ἄρξαντας, ἢ τοῖς κακῶς ἄρξασιν εἰς τέλος ἐπηκολουθηκότας ἀποβαλλόμεθα καί ἀναθέματι καθυποβάλλομεν.

Δεχόμεθα δέ καί ἀσπαζόμεθα τάς Ἁγίας καί Οἰκουμενικάς Συνόδους, τήν ἐν Νικαίᾳ τῶν τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων κατά τοῦ θεομάχου Ἀρείου, τήν μετ' αὐτήν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν ἑκατόν πενήκοντα ἁγίων Πατέρων κατά Μακεδονίου Κων/λεως, τήν μετ' αὐτήν ἐν Ἐφέσῳ τῶν διακοσίων Πατέρων κατά Νεστορίου Πατριάρχου Κων/λεως, τήν Τετάρτην τήν ἐν Χαλκηδόνι τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων κατά Εὐτυχοῦς καί Διοσκόρου, τήν μετ' αὐτήν ἐν Κων/λει τῶν ἑκατό ἐξήκοντα πέντε Πατέρων κατά Θεοδώρου καί Διοδώρου, Ὀριγένους τε καί Διδύμου καί Εὐαγρίου τινός, τήν μετ' αὐτήν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῶν ἑκατόν ἑβδομήκοντα Πατέρων κατά Σεργίου, Πύρου καί Παύλου Κων/λεως καί τήν ἐν Νικαίᾳ πάλιν τῶν ἑπτὰ καί ἐξήκοντα καί τριακοσίων Πατέρων κατά Εἰκονομάχων.

Ἐπί τούτοις πᾶσι προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν, καί ζωήν τοῦ μέλλοντος ἀληκτον αἰῶνος. Ἀμήν.

Πρός τούτοις δέ δεχόμεθα καί ἀσπαζόμεθα καί πάσας τάς κατά Χάριν Θεοῦ κατά καιρόν ἢ τόπον πρὸς βεβαίωσιν εὐσεβείας καί εὐαγγελικῆς πολιτείας συναθροισθείσας Ἁγίας Συνόδους μεθ' ὧν εἰσὶ καί αἱ συγκροτηθεῖσαι κατά τῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Πασχαλίου καί Καλενδαρίου κατά τά ἔτη 1583, 1587, 1593 καί 1848 καί γενικότερον κατά τῶν Καινοτομιῶν, δι' ὧν ἡ τῆς Ἐκκλησίας Πίστις καί Τάξις ἀνατρέπεται καί τά ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων παραδοθέντα ἡμῖν ἀπορρίπτονται καί διά τοῦτο ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταδικάζονται κατά τόν λόγον· Ὁ τήν δήλωσιν τῶν μελλόντων διά τῶν προφητῶν αὐτοῦ προκαταγγείλας Θεός ἔφη διά Ἱερεμίου τοῦ προφήτου περί τῶν τάς καινοτομίας εἰσαγόντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, *<ὅτι δύο καί πονηρά πεποιήκασιν. Ἐμέ ἐγκατέλιπον πηγὴν ὕδατος ζῶντος καί ὄρυξαν ἐαυτοῖς λάκκους συντετριμμένους, οἳ οὐ δυνήσονται ὕδωρ συνέχειν>*. Λάκκος οὖν συντετριμμένος ἐστὶν αἰρετικῶν λόγος, ἐξ οὗ ἠντλησαν οἱ τῆς χριστιανοκατηγορητικῆς αἰρέσεως (ὡς καί κάθε αἰρέσεως καί καινοτομίας) εἰσηγηταί, καί ἐπότισαν τούς ἀπλουστέρους ἀνατροπὴν θολερὰν, οἷς τό οὐαὶ ἐπιπέμπεται διά φωνῆς προφητικῆς.

Εἰ γάρ τινές εἰσὶ ζυγομαχοῦντες πρὸς τά ὀρισθέντα μὴ πειθόμενοι, εἰς κέντρα λακτίζουσι καί τάς ἐαυτῶν ἀδικοῦσι ψυχάς, Χριστῷ προσκρούοντες, καί ταῖς κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ συκοφαντίας εἰδόμενοι βρίσκονται πολεμοῦντες ἐμμανῆς τήν εὐσέβειαν, ὡς τῶν πάλαι δέ αἰρετικῶν ὄντις κοινωνοὺς καί συστοίχους καί ὁμοφύλους κατά τήν ἀσέβειαν καθὼς οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ἐδέχθησαν οὕτως καί ἡμεῖς δεχόμεθα.

Ἡμεῖς δέ τήν εὐθείαν καί ἀπλανεστάτην καί ἀσφαλεστάτην ὁδὸν σωτηρίας τήν ὑπό

τῶν πρό ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων διά τῶν ἀποφάσεων των ἡμῖν χαραχθεῖσαν βαδίζοντες, τήν ὁδόν τοῦ πλήρους διαχωρισμοῦ ἀπό τήν νεοημερολογιτικήν Καινοτομίαν, ἡ ὁποία ἐπιβληθεῖσα προεκάλεσε τήν δημιουργίαν τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος, ἦν καί ὁ Ἀοιδίμος Πατήρ ἡμῶν Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐβάδισεν καί ἐκράτησε, ταύτην κρατοῦμεν καί ταύτην βαδίζομεν καί ὁμολογοῦμεν ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, τούτου βεβαιωθέντος διά τῶν ἐν ἔτει 1948 ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν δι' ὧν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί εἰς ἡμᾶς παρέδωκεν, ἦν μετά καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως κρατοῦμεν καί δι' αὐτῶν ἐπορεύθημεν μέχρι σήμερον ἀλλά καί χάριτι Θεοῦ πορευσόμεθα.

Ἐν σχέσει δέ μέ τήν ἐν ἔτει 1971 γενομένην χειροθεσίαν, θεωρουμένην ταύτην ἐν μέρει ἢ ἐν τῷ συνόλῳ της, ὡς ἀπόφασιν ἢ πρᾶξιν ἢ διαδικασίαν ἢ ἐνέργειαν, ἢ κίνησιν ἢ προσπάθειαν ὑπό οἰουδήποτε, ὅποτεδήποτε καί ὑπό οἰανδήποτε μορφήν καί ἔννοιαν ἐγινεν ἢ λέγεται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ἐγινε αὕτη καί ὑπό οἰανδήποτε ἔρμηνειαν τά περί αὐτήν γεγονότα θεωρηθῶν, ἐπί μέρους ἢ ἐν τῷ συνόλῳ των, τάς νοσώδεις τῆς ἀμφισβητήσεως ἢ οἰασδήποτε ἀμφιβολίας αἰτίας, πρὸς σύγχυσιν καί πλάνην ὀδηγούσας, μακράν ἀπελαύνοντες, καί πανσθενῆ τήν ὑγείαν τῆς Ἐκκλησίας χαριζόμενοι τοῖς μέλεσι αὐτοῖς, καρδία καί γλώσση καί χειρὶ συμφωνοῦντες, εἰς τήν ἀπλανεστάτην καί ἀσφαλεστάτην Ὁμολογίαν τῶν πρό ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων καί τοῦ τούτοις ἐπομένου ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις Ἀοιδίμου Πατρός ἡμῶν καί Ὁμολογητοῦ Τεράρχου Ματθαίου ἐμμένοντες καί ὡς Ποιμένες τό ποιμνιον ὀδηγοῦντες, τήν χειροθεσίαν ταύτην, καθ' οἰονδήποτε τρόπον θεωρηθεῖ αὕτη, κατά τά ἀνωτέρω, ὀρίζομεν ὅτι θεωρεῖται καί κρίνεται ἐκκλησιαστικῶς ἐσφαλμένη καί ὡς τοιαύτη ἀπορρίπτεται, καί ἀποκηρύσσεται θεωρουμένη ὡς ἀνυπόστατος καί μηδέποτε γενομένη.

Πρὸς τούτοις δέ, ὡς τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σῶμα ὑπάρχοντες καί τήν τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὑπόδειξιν ἀκολουθοῦντες: *«στῶμεν ἐν τῇ πέτρα τῆς πίστεως, καί τῇ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας, μή μεταίροντες ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν· μή διδόντες τόπον τοῖς βουλομένοις καινοτομεῖν καί καταλθεῖν τήν οἰκοδομήν τῆς ἀγίας τοῦ Θεοῦ καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰ γάρ δοθῇ ἄδεια παντί βουλομένῳ, κατά μικρόν ὅλον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καταλυθήσεται»*, τήν ἐκκλησιολογικήν καί τριαδολογικήν Καινοτομίαν, περί τῆς κοινωνίας τῶν τριῶν θείων Προσώπων *«ὡς πρώτης ἀνάρχου Ἐκκλησίας»*, προερχομένην ἐκ τῆς αἵρεσιοβριθοῦς Δύσεως καί εἰδικώτερον ἐκ τοῦ χώρου τοῦ ἁθέου καί ἀντιχρίστου Παπισμοῦ, εὐρέως διαδεδομένην εἰς τόν χώρον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ καί χρησιμοποιοῦμένην πρὸς στερέωσιν τῶν θεωριῶν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς θέσιν πατερικῶς ἀμάρτυρον, μή παραδεδομένην ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἐκ τούτου Καινοτομίαν καταδικάζομεν καί ἀπορρίπτομεν καί τούς ταύτην ὡς βακτηρίαν τοῦ ὀδεύειν εἰς τά τῆς θεολογίας κατέχοντες καί ὑποστηρίζοντες πλήρως ἀκοινωνήτους μετά τῆς Ἐκκλησίας καθιστῶμεν μέχρι μεταμελείας αὐτῶν καί ὁμολογίας τῆς παραδοθείσης Πίστεως κατά τάς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καί τό τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβές φρόνημα.

Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω πιστεύομεν καί οὕτω κηρύττομεν.

Ἡ παροῦσα Ἐγκύκλιος ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν τακτικὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 28ης Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους συμμετεχόντων ἀπάντων τῶν μελῶν Αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Πατρῶν Παραδόσεων Κύπρου καὶ ὁμοφώνως ἐγκριθεῖσα, ὑπογράφεται ὡς ἑπεται.

Ἐτει Σωτηρίῳ 2007, μηνί Νοεμβρίῳ 28ῃ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

+ Ὁ Ἀθηνῶν **ΝΙΚΟΛΑΟΣ**
Πρόεδρος

+ Ὁ Ἀργολίδος **ΠΑΧΩΜΙΟΣ**

+ Ὁ Περιστερίου **ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ**

+ Ὁ Βερροίας καὶ Ναούσης **ΤΑΡΑΣΙΟΣ**

+ Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας **ΑΝΔΡΕΑΣ**

+ Ὁ Φιλίππων **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

+ Ὁ Πειραιῶς καὶ Νήσων **ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ**

+ Ὁ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου **ΙΓΝΑΤΙΟΣ**

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. ΚΥΠΡΟΥ

+ Ὁ Κιτίου **ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ**

+ Ὁ Ἀμαθοῦντος **ΛΑΖΑΡΟΣ**

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

+ Πρωτ. **Λημήτριος Τσαρκατζόγλου**

